

Het 'weetje' is van de ene kant iets banaals en vanzelfsprekends, van de andere kant toch iets dat blijkbaar opgezocht moet worden. Wij zoeken even op wat we eventueel ook gerust kunnen vergeten, iets onbelangrijks dus.

Welke lauwe drang naar kennis drijft ons dan ertoe het op te zoeken?

Ik denk dat het zo is: hoe geringer onze kennis is, des te geringer is onze drang iets op te zoeken. Een vijfjarige weet feilloos dat twee en twee vier is, maar een wiskundige moet het even opzoeken. Niet degene die niets weet, maar degene die iets weet, komt ertoe iets op te zoeken. Onwetendheid rondt zich af tot een wereldbeeld, waarin het bedreigende weten als een overbodig 'weetje' wordt weggestoten. Domme mensen zijn uiterst zelden leergierig; ze zoeken niets op, want zij weten alles al en wat zij niet weten is maar onzin of heeft niets met de grote lijn te maken. Leergierigheid veronderstelt kennis en weten blijft altijd een kunstrijke van het fragmentarische karakter van de kennis.

Manuscript *Tractaat over het spieken*,
7-4-1974 Dit bevindt zich in het
Literatuurmuseum in Den Haag

Dit manuscript wijkt op enkele punten af van de gedrukte tekst in *Tractaat over het spieken*,
(Baarn: Ambo), 1980, p. 59